

JAPAN LETTER

ญี่ปุ่นสาร | Newsletter from The Japan Foundation, Bangkok No. 54 December 2006

Cover Story:	2
Cultural Exchange Plaza:	8
Activity Reports:	16
Special Feature:	26
Notice:	31
JF Theatre:	31

ประวัติกลองไทโยะ

เครื่องดนตรีประกอบจังหวะนับว่าเป็นเครื่องดนตรีที่เก่าแก่ของทุกๆ กลุ่มชน กลองไทโยะถือกำเนิด และใช้ในประเพณีญี่ปุ่นมากกว่า 2,000 ปี จากงานวิจัยระบุว่าคนในสมัยโจมงใช้กลองในการสื่อสาร หรือสำหรับพิธีกรรมทางศาสนาต่างๆ อย่างไรก็ตามเครื่องดนตรีประกอบจังหวะค่อนข้างจะแตกต่างไปจากปัจจุบันที่ใช้อยู่

กลองไทโยะที่เราใช้ในปัจจุบันนี้ คล้ายๆ กับกลองที่ใช้ในประเทศจีน และเกาหลี ซึ่งคาดว่าอาจสืบทอดมาจากฝั่งทวีปเอเชีย เช่นประเทศอินเดีย มายังประเทศญี่ปุ่น การหลั่งไหลของเพลงจากภาคพื้นทวีปเริ่มเข้ามาในญี่ปุ่นช่วงประมาณศตวรรษที่ 5-6 พร้อมๆ กับอิทธิพลวัฒนธรรมทางศาสนาพุทธจากประเทศจีน และเกาหลี กลองไทโยะหลายชนิดถูกสร้างขึ้นสำหรับเพลงในพระราชสำนักที่เล่นอยู่ในพระราชวังอิมพีเรียล เช่น ชังโนะทชิซุมิ ฟุริทชิซุมิ ตะโตะโยะ ทชิริโคโยะ นิโนโคโยะ กะคุโยะ ไคโยะ และอิกโยะ ที่ใช้เล่นเพลงในพระราชสำนัก ซึ่งสามารถพูดได้ว่าลักษณะรูปแบบเป็นต้นกำเนิดของเพลงไทโยะในปัจจุบัน

ชนิดของไทโยะ

หลังจากที่ได้แนะนำเกี่ยวกับประวัติของกลองไทโยะแล้ว ท่านผู้อ่านอาจจะยังนึกภาพไม่ออกว่ากลองไทโยะนั้นมีรูปร่างอย่างไร กลองไทโยะเป็นกลองขนาดใหญ่ที่ชิงด้วยหนังโค วางไว้บนขาตั้งและตีด้วยไม้ตีที่เรียกว่า “บาจิ” บางครั้งก็ตีส่วนของขอบกลองที่เป็นไม้เช่นเดียวกับหน้ากลองที่เป็นหนัง เพื่อให้ได้เสียงจังหวะที่ออกมาต่างกัน

อย่างไรก็ตามกลองไทโซะแต่ละชนิดจะใช้เล่นในการแสดงที่แตกต่างกันไป สำหรับเพลงพื้นบ้านใช้กลองฮิระทซึริไทโซะ กับ กลองฮิระไทโซะ ในขณะที่กลองซังโนะทซึซุมิ คะทซึโซะ และกะคุไทโซะใช้ในเพลงพระราชสำนัก ส่วนการแสดงละครโนห์ และคาบุกิจะใช้กลองโคะทซึซุมิ กับ โอทซึซุมิ งานเทศกาลท้องถิ่นอาจใช้กลองอะทซึคิไทโซะ ซุโมไทโซะ อาทะยะไทโซะ และนากาโดไทโซะ ในท้องถิ่นหนึ่ง แต่อาจจะใช้เนนบุทซึไทโซะ โอะเคะโดไทโซะ และ ไดเบียวซึไทโซะ ในอีกท้องถิ่นหนึ่งที่แตกต่างกันไป ดังนั้นการใช้กลองในแต่ละงานขึ้นอยู่กับลักษณะงานนั้นๆ และสถานที่ที่จะแสดงด้วย

งานแสดงไทโซะในประเทศไทย

เจแปนฟาวนด์ชันจัดงานใหญ่อีกครั้ง โดยส่งนักกลองจากสองคณะดัง “โตเกียว ดาเงซิดัง” และ “โฮโนไดโซะ” ร่วมฉลองสองวาระสำคัญ คือ ในโอกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงพระชนมายุครบ 80 พรรษา และในโอกาสครบรอบ 120 ปี ความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างประเทศไทย และประเทศญี่ปุ่น กลางเดือนมกราคม ศกหน้าแน่นอน

ดังนั้นเราจึงขอแนะนำการแสดงของกลองทั้ง 2 คณะนี้

คณะแรก คือ **“คณะโตเกียว ดาเงซิดัง”** อันประกอบด้วยนักตีกลองชายล้วน 5 นาย และนักเป่าซลุ่ยพื้นเมืองอีก 1 นาย จะประเดิมแสดงรอบปฐมฤกษ์ ณ เวทีใหญ่ ในงานรอยัลฟลอราฟอกซ์ 2006 ที่จังหวัดเชียงใหม่ ป้ายวันเสาร์ที่ 13 มกราคม 2550

คณะที่ 2 คือ **“คณะโฮโน-ไดโซะ”** ซึ่งประกอบด้วยนักตีกลองหญิงมาดเข้ม 3 คน ทั้ง 2 คณะได้รับเชิญจากสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ก็จะมาเปิดการแสดงที่หอประชุมใหญ่ ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย พร้อมกันในวันอังคารที่ 16 มกราคม พิธีเปิดงานเพื่อเฉลิมฉลองวาระสำคัญนี้ จะมีขึ้นในเวลา 19.00 น.

เรามาทำความรู้จักคณะกลองทั้ง 2 คณะนี้ให้มากขึ้น...

คณะ “โตเกียว ดาเงซิดัง” ที่จะแสดงทั้งที่เชียงใหม่ และกรุงเทพฯ ประกอบด้วย สมาชิก 6 นาย เป็นมือกลอง 5 นาย และนักเป่าขลุ่ยชิโนบุอะ 1 นาย คณะนี้ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี 1995 (พ.ศ. 2538) มีแนวคิดที่จะเสนอการแสดงในรูปแบบที่ไม่ยึดติดกับของเก่า หากแต่แสดงควมมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ด้วยทักษะอันเยี่ยมยอดของพวกเขา ด้วยผลงานที่โดดเด่น ทำให้ได้ออกงานสำคัญๆ ทั้งใน และต่างประเทศ อาทิ อินโดนีเซีย สิงคโปร์ ฝรั่งเศส สหราชอาณาจักร ฟินแลนด์ เบลเยียม และสหพันธรัฐรัสเซีย นับว่าเป็นนักกลองรุ่นใหม่ที่กำลังประสบความสำเร็จอย่างสูง ท่านจะไม่พบกับความผิดหวังอย่างแน่นอน หากท่านได้ชมการแสดงอันเยี่ยมไปด้วยพลังของนักดนตรีทุกคนบวกกับความมหัศจรรย์ที่ฉายออกมาในลีลาของบทเพลงแต่ละเพลง รวมทั้งลีลาการแสดงที่ซ้ำของไปด้วยเทคนิค

ส่วนอีกคณะหนึ่งเป็นคณะนักตีกลองหญิงล้วน 3 คน มีชื่อคณะว่า “โฮโน- ไดโซะ” ก่อตั้งขึ้นมาก่อนคณะ “โตเกียว ดาเงซิดัง” เก้าปี ความหมายของคำว่า “โฮโน” หมายถึง “แสงไฟ หรือเปลวไฟ” ความโดดเด่นของคณะอยู่ที่การแต่งเพลงกลองที่มีทำนองอันไพเราะ เสนาะโสต เพลงกลองส่วนใหญ่ได้รับอิทธิพลจากธรรมชาติอันสวยงามรอบเมืองฮาคุซัง จังหวัดอิชิกาวะ ซึ่งเป็นต้นกำเนิดของคณะนั่นเอง จุดมุ่งหมายของคณะ คือการถ่ายทอดวิชากลองให้แก่เยาวชนทั่วประเทศ พร้อมกันนั้นยังเสนอการแสดงของตนให้กว้างขวางออกไปยังต่างประเทศ คณะนี้จึงมีประสบการณ์มาแล้วในประเทศ สหพันธรัฐรัสเซีย มองโกเลีย ฝรั่งเศส คิวบา สาธารณรัฐโดมินิกัน โมนาโค สหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร และฟินแลนด์

History of Taiko

As percussion instruments are generally the most ancient instrument in any society, the taiko existed and was used in Japan more than 2,000 years ago. From the research it was found that ancient people in Jyomon era already used drums as a communication tool or an instrument for religious rituals. However, the percussion they used is quite different from the one used today.

Taikos we use today are similar to those in China and Korea, they were probably introduced in the Asian Continent such as India to Japan. The continental music came to Japan around 5th–6th century along with the Chinese and Korean cultural influence based on Buddhism. Various kinds of taikos were created in the department of the Imperial court music in the Imperial Palace, such as San-no-tsuzumi, Furi-tsuzumi, Dadaiko, Tsuru-daiko, Ninai-daiko, Kakko, Kaiko, and ikko which were used in the court music. The style is said to be one of the roots of taiko music we know today.

Types of Taiko

Since we had mentioned about the history of Taiko, you might not be able to imagine what it looks like. Taiko is a large-sized drum which is covered with cowhide, mounted on a stand and is struck in a high-spirited manner with a drumstick called “Bachi”, but the wooden frame is sometimes struck as well as the leather drumskin.

However, each kind of taiko is used depending on the performance and kinds of music. For folk songs, hiratsuri-taiko and hira-taiko are used. While san-no-tsuzumi, katsuko and gaku-taiko are used in Imperial court music. In Noh and KABUKI performance, kotsuzumi and ootsuzumi are being used. Local festivals might use etsuki-taiko, sumo-taiko, ameya-taiko and nagado-taiko in one area, and nenbutsu-taiko, okedo-taiko and daibyoushi-taiko in another area. So, it really depends on the music being played and the location.

Taiko performance in Thailand

To commemorate the two auspicious occasions of H.M. the King's 80th Birthday Anniversary and the 120th Year of Thai-Japan Diplomatic Relations, the Office of the National Culture Commission, the Japan Foundation and the Bangkok Symphony Orchestra Foundation, with the support of the Japanese Embassy, will jointly present two topmost renowned Japanese TAIKO groups to perform in Chiang Mai and in Bangkok in the middle of January 2007.

Therefore I would like to introduce the 2 troupes that will be performing here.

The first group, **"Tokyo Dagekidan"**, consists of all male musicians, five Japanese drummers and one Shino Bue (Japanese flute) player. They are scheduled to perform at the Grand Amphitheatre of Royal Flora Ratchapruek in Chiang Mai on January 13, 2007 (afternoon).

The second group, **"Hono-O-Daiko"**, which consists of three female members will perform only in Bangkok while the first group will come down to Bangkok to give a joint performance with them on the mentioned remarkable occasions at the Main Hall of Thailand Cultural Centre at 19.30 of January 16, 2007. Prior to the performance, there will be an official opening ceremony to start the "120th Anniversary of Thai-Japan Diplomatic Relations 2007" at 19.00 hrs.

Profiles

Then, let's learn more about these 2 troupes...

“Tokyo Dageki Dan”, a music performers group featuring Japanese drums or **“TAIKO”**. It was founded in 1995 on the premise of seeking the possibilities through new sensitivity not limited to any styles. With their unique and outstanding performances Taiko ensemble perform at important events both domestic and abroad, in such countries as Indonesia, Singapore, France, The United Kingdom, Finland, Belgium and Russian Federation. They are a very promising new generation of drummers in Japan today. YOU will never be disappointed to see their skillful techniques on stage that will show their energetic, dynamic and joyful performances.

Another troupe is **“HONO-O-DAIKO”**, which consists of 3 female drummers who formed a TAIKO group 9 years before **“TOKYO DAGEKIDAN”**. **“HONO-O”** means **“blaze or flame”**. The group is actively composing unique melodies for Japanese drum performances. Most of their works are influenced by the beautiful nature around Hakusan City in Ishikawa Prefecture, the place where the group was established. They started to guide young drummers from all over Japan and at the same time, they perform overseas in order to introduce Japanese drums at the International level. They have had a lot of experiences in Russian Federation, Mongolia, France, Cuba, Dominican Republic, Monaco, U.S.A., the United Kingdom and Finland.

JAPAN LETTER

120 ปี แห่งสัมพันธไมตรี ไทย-ญี่ปุ่น

วศ.ดร. กิตติ ประเสริฐสุข

อาจารย์ประจำคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ปี 2550 เป็นปีที่ไทยกับญี่ปุ่นสถาปนาความสัมพันธ์ครบรอบ 120 ปี นับตั้งแต่ที่มีการทำข้อตกลงใน “ปฏิญญาวาดวยพระราชไมตรีและการค้าระหว่างสยามและญี่ปุ่น” เมื่อปี 2430 ในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 กับสมเด็จพระจักรพรรดิเมจิ อันถือเป็นจุดเริ่มต้นที่เป็นทางการของความสัมพันธ์ระหว่างประเทศในยุคสมัยใหม่

อันที่จริง ไทยและญี่ปุ่นมีความสัมพันธ์กันมายาวนานกว่า 600 ปีแล้ว ตั้งแต่ช่วงต้นสมัยอยุธยา (ปลายสมัยสุโขทัย) ที่มีการค้าสำเภากับริวกิว (โอกินาวา) และญี่ปุ่น โดยไทยส่งออกไม้ฝาง (ใช้ย้อมผ้า) หนัง กวาง ตะกั่ว ดีบุก ในขณะที่นำเข้าผ้าไหมและปืนจากญี่ปุ่น เป็นต้น นอกจากนั้น ในรัชสมัยพระเจ้าทรงธรรม (พุทธศตวรรษที่ 22) มีชามูไรจากญี่ปุ่นชื่อ นางามาซะ ยามาตะ เข้ามารับราชการทหารจนได้รับบรรดาศักดิ์ “ออกญาเสนาภิมุข” เป็นเจ้ากรมอาสาญี่ปุ่น ภายหลังได้ไปเป็นเจ้าเมืองนครศรีธรรมราช ประมาณกันว่ามีชาวญี่ปุ่นมาตั้งถิ่นฐานอยู่ที่หมู่บ้านญี่ปุ่นในอยุธยามากถึงราว 1,000 คน

นับตั้งแต่สถาปนาความสัมพันธ์กันอย่างเป็นทางการ ความสัมพันธ์ไทย-ญี่ปุ่นมีทั้งความราบรื่นและความขัดแย้ง จนพัฒนามาเป็นความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นในวันนี้ เริ่มตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 5 ญี่ปุ่นถือเป็นแรงบันดาลใจสำคัญให้กับไทยในการพัฒนาประเทศสู่สมัยใหม่ จากความ

สำเร็จในการพัฒนาประเทศของญี่ปุ่น อย่างไรก็ตาม ในบางช่วงความสัมพันธ์อาจสะดุดลงบ้าง ตัวอย่างเช่น เมื่อครั้งที่ญี่ปุ่นได้ขอใช้สิทธิสภาพนอกอาณาเขตกับไทยเช่นเดียวกับชาติตะวันตกด้วย ในช่วงเวลานั้น แม้ญี่ปุ่นจะประสบความสำเร็จในการพัฒนาเศรษฐกิจ แต่ก็ยังประสบปัญหาการขาดแคลนที่ทำกิน เนื่องจากมีประชากรมาก จึงมีความพยายามที่จะอพยพชาวนาญี่ปุ่นไปตั้งถิ่นฐานในต่างประเทศ รวมทั้งประเทศไทยด้วย แต่ก็ล้มเหลวจากปัญหาสิทธิในการครอบครองที่ดินในประเทศไทย และการขอลงของนายหน้าชาวญี่ปุ่นเอง อย่างไรก็ตาม มีหลักฐานแสดงว่า เคยมีชาวนาญี่ปุ่นมาเช่าที่ดินเพื่อทำนาแถวศาลาแดง ย่านสีลม ซึ่งปัจจุบันเป็นที่ตั้งของธุรกิจญี่ปุ่นจำนวนมาก

ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ญี่ปุ่นได้มีบทบาทช่วยไกล่เกลี่ยการสู้รบระหว่างไทยกับฝรั่งเศส ในข้อพิพาทเรื่องดินแดน และช่วยให้ไทยได้ 4 จังหวัดฝั่งขวาของแม่น้ำโขงคืนมาในปี 2483 ในเวลาต่อมา รัฐบาลจอมพล ป. พิบูลสงคราม ของไทยได้ยินยอมให้ญี่ปุ่นเดินทัพผ่าน และตกลงเป็นพันธมิตรของญี่ปุ่นร่วมวงศไพบูลย์แห่งมหาเอเชียบูรพา ประกาศสงครามต่ออังกฤษและสหรัฐ อย่างไรก็ตาม การยกพลขึ้นบกของญี่ปุ่นก่อนหน้านี้ ได้ทำให้เกิดการต่อสู้ปะทะกันตามหัวเมืองชายฝั่งทะเลภาคใต้จนฝ่ายไทยเสียชีวิตหลายร้อยคน แม้ไทยจะไม่ได้ได้รับความเสียหายจากญี่ปุ่นมากนักในช่วงสงครามมหาเอเชียบูรพาเมื่อเทียบกับประเทศอื่น แต่การเข้ามาของกองทัพญี่ปุ่นก่อให้เกิดสภาพลักษณะที่ไม่ดีในสายตาคนไทยที่มองว่าญี่ปุ่นเป็นผู้รุกราน

ต่อมาในช่วงทศวรรษ 2510 ความสัมพันธ์ระหว่างสองประเทศเกิดความสั่นคลอนขึ้นอีกครั้ง เนื่องจากสาเหตุหลายประการด้วยกัน การขาดดุลการค้าอย่างต่อเนื่องของไทยต่อญี่ปุ่น ถือเป็นสาเหตุสำคัญประการหนึ่ง ในช่วงนั้นไทยนำเข้าสินค้ามูลค่าสูงจากญี่ปุ่น เช่น เครื่องจักรรถยนต์ เครื่องใช้ไฟฟ้า ในขณะที่ญี่ปุ่นมักไม่นำเข้าสินค้าเกษตรซึ่งเป็นสินค้าหลักของไทยในขณะนั้น ในส่วนของบริษัทญี่ปุ่นในประเทศไทยยังถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่าไม่ยอมถ่ายทอดเทคโนโลยีและไม่ยอมแต่งตั้งพนักงานชาวไทยให้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารระดับสูงอีกด้วย สำหรับ “ความช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาจากทางการ” (Official Development Assistance หรือ ODA) จากญี่ปุ่น ที่มีทั้งเงินกู้ระยะยาวและเงินให้เปล่า นั้น ก็ถูกวิจารณ์ว่าเป็นไปแบบมีเงื่อนไขให้ประโยชน์แก่บริษัทญี่ปุ่นเป็นหลัก นอกจากนั้น ยังปฏิเสธไม่ได้ว่าภาพความทรงจำในสงครามโลกครั้งที่ 2 ที่ยังตราตรึงในจิตใจคนไทยทำให้ผู้คนในยุคนั้นมีความรู้สึกไม่ค่อยจะสู้ดีนักต่อญี่ปุ่น

จากปัจจัยเหล่านี้ ทำให้เกิดการต่อต้านสินค้าญี่ปุ่นนำโดยนิสิตนักศึกษาไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาวะการต่อต้านชัดเจนขึ้นเมื่อนายกรัฐมนตรีธานาคะเดินทางเยือนประเทศไทยในปี 2517 แต่ได้รับการต้อนรับด้วยการประท้วงต่อต้านของนิสิตนักศึกษา ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งที่ไทยและอินโดนีเซีย ผลจากการต่อต้านในครั้งนั้นทำให้ญี่ปุ่นเร่งทบทวนและพยายามแก้ไขปรับปรุงความสัมพันธ์กับประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ดังปรากฏถึงความพยายามที่เป็นรูปธรรมในปี 2520 นายกรัฐมนตรีฟูคุดะได้ประกาศ “หลักการฟูคุดะ” ระหว่างการเยือนชาติอาเซียนที่กรุงมะนิลา โดยมีสาระสำคัญว่าญี่ปุ่นจะใช้ “นโยบายใจถึงใจ” ไม่เน้นผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจแต่เพียงอย่างเดียว แต่จะให้ความสำคัญกับการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมระหว่างกันในระดับประชาชนด้วย ในทางปฏิบัติ ญี่ปุ่นได้จัดกิจกรรมเผยแพร่วัฒนธรรมเพิ่มมากขึ้น (โดยเฉพาะผ่าน Japan Foundation) มีการเพิ่มทุนการศึกษาแก่นักศึกษาในชาติอาเซียนให้ไปศึกษาต่อที่ประเทศญี่ปุ่น ตลอดจนเพิ่มความช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาจากทางการ มีการส่งผู้เชี่ยวชาญจากญี่ปุ่นมาช่วยแนะนำการบริหารราชการและโครงการต่างๆ ของภาครัฐ ผ่าน JICA (Japan International Cooperation Agency) ในช่วงนี้เองที่เกิดโครงการเรือเยาวชนอาเซียน-ญี่ปุ่นขึ้น ซึ่งจัดได้ว่าเป็นการปลูกฝังความสัมพันธ์อันดีระหว่างกันตั้งแต่ระดับ

เยาวชน นอกจากนั้น เงินกู้ที่ได้รับจากญี่ปุ่นได้ถูกใช้ไปในโครงการพัฒนาระบบสาธารณูปโภคพื้นฐานที่สำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของไทย เช่น ทางด่วน โครงการอุตสาหกรรมภาคตะวันออกอันรวมถึงท่าเรือน้ำลึกที่แหลมฉบังและมาบตาพุด องค์ประกอบเหล่านี้ล้วนส่งผลดีต่อความสัมพันธ์เชิงบวกของทั้งสองประเทศ

หลังจากนั้น ความสัมพันธ์ไทย-ญี่ปุ่นมีพัฒนาการไปในทางที่ดีขึ้นเป็นลำดับ อย่างไรก็ตามปัจจัยสำคัญที่สุดน่าจะมาจากการขยายการลงทุนของญี่ปุ่นในไทยและหลายประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หลังจากที่ค่าเงินเยนได้ปรับตัวสูงขึ้นในปี 2528 (ตามข้อตกลงพลาซ่า) ทำให้ญี่ปุ่นต้องย้ายฐานการผลิตออกจากญี่ปุ่น เพื่อลดต้นทุนและลดข้อขัดแย้งทางการค้ากับสหรัฐ เนื่องจากสภาวะการขาดดุล โดยย้ายฐานการผลิตและการส่งออกจากประเทศกำลังพัฒนาแทน ในช่วงแรก ญี่ปุ่นเน้นลงทุนในประเทศอุตสาหกรรมใหม่ เช่น เกาหลีใต้ ไต้หวัน ต่อมาในราวปี 2530 ญี่ปุ่นได้หันมาลงทุนในประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้รวมทั้งประเทศไทยมากขึ้น ซึ่งนับเป็นปีที่ความสัมพันธ์ไทย-ญี่ปุ่นครบรอบ 100 ปีพอดี กล่าวได้ว่าการลงทุนของญี่ปุ่นมีส่วนช่วยให้เศรษฐกิจของไทยเจริญรุ่งเรืองขึ้นมากในทศวรรษที่ 2530 โดยมีอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ (GDP) สูงถึงประมาณ 10 เปอร์เซ็นต์ต่อปีโดยเฉลี่ย

จากการศึกษาพบว่า ตัวเลขการลงทุนจากญี่ปุ่นมักจะเป็นไปในทิศทางที่สอดคล้องกับอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจของไทย ตัวอย่างเช่น ในช่วงระหว่างปี 2528-2548 ญี่ปุ่นเป็นประเทศที่ลงทุนมากเป็นอันดับหนึ่งในไทย โดยมีมูลค่าการลงทุนรวมสูงกว่า 185,000 ล้านบาท คิดเป็นสัดส่วนที่สูงถึง 45 เปอร์เซ็นต์ของการลงทุนจากต่างประเทศในไทย ทั้งต่างประเทศผู้ลงทุนรายใหญ่อันดับสอง คือ สหรัฐ ที่ลงทุนในไทย 6,700 ล้านบาท คิดเป็นสัดส่วนไม่ถึง 9 เปอร์เซ็นต์ที่สำคัญ การลงทุนของญี่ปุ่นก่อให้เกิดการจ้างงานแก่คนไทยเป็นจำนวนมหาศาลจากประมาณ 100,000 คนในปี 2531 มาเป็นเกือบ 330,000 คนในปี 2544 เรียกว่าเพิ่มขึ้นถึง 3 เท่าตัวในช่วงเวลา 15 ปี หากนับรวมครอบครัวของพนักงานชาวไทยที่ทำงานในบริษัทญี่ปุ่น ก็จะทำให้เท่ากับว่า มีชาวไทยที่เกี่ยวข้องกับบริษัทญี่ปุ่นอยู่เป็นจำนวนมากทีเดียว นอกจากการลงทุนที่กล่าวมาซึ่งเป็น “การลงทุนโดยตรง” (Foreign Direct Investment หรือ FDI) อันหมายถึงการลงทุนตั้งบริษัทหรือโรงงานขึ้นมาแล้ว ภาคเอกชนโดยเฉพาะธนาคารของญี่ปุ่นยังได้ปล่อยเงินกู้ให้กับภาคเอกชนของไทยนำมาลงทุนด้วย

ความรุ่งเรืองอย่างรวดเร็วของเศรษฐกิจไทยได้จบลงด้วยวิกฤติเศรษฐกิจเมื่อปี 2540 อย่างไรก็ตาม ญี่ปุ่นยังคงแสดงออกถึงความเป็นมิตรประเทศที่ยืนเคียงข้างไทย คอยช่วยเหลือไทยและประเทศอื่นในเอเชียที่ประสบวิกฤติเศรษฐกิจ โดยเฉพาะในส่วนของ “งบมียาชาว่า” ซึ่งเป็นเงินกู้จากญี่ปุ่นเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจที่ชาวไทยรู้จักกันดี โดยไทยได้ใช้งบประมาณนี้มูลค่า 1,450 ล้านดอลลาร์สหรัฐไปในโครงการที่ก่อให้เกิดการจ้างงาน อันนับว่ามีส่วนช่วยให้เศรษฐกิจไทยฟื้นตัวขึ้นมาได้ในเวลาต่อมา ในส่วนของภาคเอกชนก็มีการช่วยเหลือเกื้อกูลกันตามสมควร เช่น ในบริษัทร่วมทุนระหว่างไทยกับญี่ปุ่น ในขณะที่หุ้นส่วนไทยประสบความยากลำบากด้านการเงิน หุ้นส่วนญี่ปุ่นได้เพิ่มสัดส่วนการถือหุ้นในบริษัท โดยมีออฟชั่นซื้อคืนเมื่อฝ่ายไทยมีสถานะทางการเงินดีขึ้น มิใช่เป็นการควบรวมกิจการแบบไม่เป็นมิตร ความช่วยเหลือของญี่ปุ่นทั้งในส่วนของภาครัฐและเอกชนเช่นนี้ เป็นผลเนื่องมาจากการที่ไทยและญี่ปุ่นต่างมีการพึ่งพาทางเศรษฐกิจ (economic interdependence) อยู่มาก การช่วยเหลือไทยก็เท่ากับเป็นผลประโยชน์สำหรับญี่ปุ่นด้วยเช่นกัน

จากพัฒนาการดังกล่าว ทำให้ความสัมพันธ์ไทย-ญี่ปุ่นมีความแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น ปัจจุบันญี่ปุ่นเป็นประเทศคู่ค้าที่มีมูลค่าการค้าสูงสุดของไทย โดยญี่ปุ่นเป็นตลาดส่งออกอันดับสอง

(รองจากสหรัฐ) และเป็นแหล่งนำเข้าอันดับหนึ่งของไทย สำหรับในระดับประชาชน การต่อต้านญี่ปุ่นในอดีตเปลี่ยนเป็นการรับวัฒนธรรมสมัยนิยม (Pop Culture) จากญี่ปุ่นในหมู่คนไทยอย่างหลากหลายในวงกว้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มวัยรุ่นไทย ไม่ว่าจะเป็นการ์ตูน (พิมพ์ประมาณ 40 เล่มต่อเดือน) คาราโอเกะ เพลง ภาพยนตร์ ละครโทรทัศน์ แฟชั่น สัญลักษณ์สำคัญที่บ่งชี้อิทธิพลของญี่ปุ่นต่อคนไทยคือกระแสความนิยมในการบริโภคชาเขียวและอาหารญี่ปุ่น (ซึ่งมีอยู่มากกว่า 300 แห่งในกรุงเทพฯ) สำหรับชาเขียว คาดว่าปัจจุบันมีมูลค่าการตลาดถึง 10,000 ล้านบาท การรับวัฒนธรรมสมัยนิยมจากญี่ปุ่นเช่นนี้ แม้ว่าจะไม่ใช่ในระดับลึกซึ้ง แต่ก็สะท้อนถึงภาพลักษณ์ที่ดีของญี่ปุ่นในสายตาชาวไทย ตลอดจนความสัมพันธ์อันดีระหว่างไทยกับญี่ปุ่นโดยรวม จากการสำรวจของรัฐบาลญี่ปุ่นพบว่าร้อยละ 89 ของผู้ตอบแบบสอบถามชาวไทยเห็นว่า ญี่ปุ่นเป็นประเทศที่เป็นมิตร และร้อยละ 69 ตอบว่า ญี่ปุ่นมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาเอเชีย

กล่าวได้ว่า ความสัมพันธ์ไทย-ญี่ปุ่นมีความหลากหลาย เปลี่ยนรูปแบบจากความสัมพันธ์ในระดับรัฐมาเป็นระดับตัวแสดงที่ไม่ใช่รัฐ (non-state actors) มากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นบริษัทข้ามชาติที่เข้ามาลงทุนดังที่กล่าวมาแล้ว องค์กรพัฒนาเอกชน (NGO) กว่า 40 แห่งที่ดำเนินกิจกรรมหลากหลายรูปแบบในไทย ตลอดจนบทบาทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอย่างจังหวัดไอจิที่จัดได้ว่าเป็นต้นแบบและให้ความช่วยเหลือในโครงการ “หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์” (OTOP) ของไทย เป็นต้น

สำหรับในปี 2550 ซึ่งจะเป็นปีครบรอบความสัมพันธ์ 120 ปีนี้ คาดว่าไทยกับญี่ปุ่นจะสามารถลงนามใน “ข้อตกลงหุ้นส่วนเศรษฐกิจ” (Economic Partnership Agreement หรือ EPA) ที่มีข้อตกลงเขตการค้าเสรีหรือ FTA เป็นองค์ประกอบสำคัญ ข้อตกลงนี้ประกอบไปด้วยการเปิดตลาดระหว่างกันทั้งด้านสินค้าและบริการ ตลอดจนการลงทุน โดยญี่ปุ่นจะเปิดตลาดสินค้าเกษตรและแรงงานให้ไทยมากขึ้น ในขณะที่ไทยก็จะเปิดตลาดสินค้าและบริการให้ญี่ปุ่นมากขึ้นเช่นกัน ญี่ปุ่นยังได้ให้คำมั่นจะช่วยเหลือไทยพัฒนาอุตสาหกรรมหลายแขนง เช่น ยานยนต์ เหล็กและแม่พิมพ์ ตลอดจนการยกระดับทักษะแรงงาน และการพัฒนามาตรฐานสุขอนามัยของสินค้าเกษตร คาดหวังกันว่า มูลค่าการค้าสินค้าและบริการระหว่างสองฝ่ายจะเพิ่มสูงขึ้น และจะเป็นประโยชน์ต่อทั้งสองประเทศ แต่ในภาคปฏิบัติก็ยังคงติดตามกันต่อไปว่าจะมีผลเพียงใด

กว่าศตวรรษแห่งสัมพันธไมตรีของทั้งสองชาติ เป็นที่น่าสังเกตว่า ในทุกๆ 10 ปี ดูเหมือนจะมีพัฒนาการก้าวกระโดดที่สำคัญในความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นมากขึ้นระหว่างไทยและญี่ปุ่น เช่น การริเริ่ม “นโยบายใจถึงใจ” ในปี 2520 การขยายการลงทุนในช่วงปี 2530 งบมิยาซาวะช่วยบรรเทาวิกฤติเศรษฐกิจในช่วงปี 2540 ตลอดจนข้อตกลงหุ้นส่วนเศรษฐกิจที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในปี 2550 จึงเป็นสิ่งที่น่าติดตามว่าจะมีพัฒนาการอันสำคัญใดเกิดขึ้นอีก เมื่อความสัมพันธ์ไทย-ญี่ปุ่น ครบรอบ 130 ปี ในปี 2560

The 120th Anniversary of Thailand - Japan Diplomatic Relations

Kitti Prasirtsuk

Assistant Professor of Political Science
at Thammasat University

Year 2007 will mark the 120th anniversary of Thailand - Japan diplomatic relations, since the “Siam Japan Treaty of Amity and Commerce” was established between King Rama V and Meiji Emperor in 1887. In fact, the relations between Thailand and Japan did exist as early as the Ayutthaya period more than 600 years ago, where both began to trade with each other. In 1657, Nagamasa Yamada (Ok-yaa-se-na-pi-muk in Thai), a Japanese samurai who served in the Siamese army, was appointed as Chief of the Japanese Volunteer Bureau. Later on, he became the governor of Nakorn Srithammarat. During that time, it was estimated that approximately 1,000 Japanese lived in the Japanese Village in Ayutthaya.

Since the inauguration of formal diplomatic ties, the relations between the two countries have gone through tough and good times before becoming as solid and cordial as it is today. In 1940, Japan played a mediator role between Thailand and France over territorial disputes and later helped bring back Thailand's four provinces. During World War II, the Pibunsongkram government allowed Japanese troops to pass in and become Japan's ally declaring war against Britain and the United States. However, the arrival of Japanese troops earlier in the Southern provinces inflicted

hundreds of Thai casualties because of miscommunication between the central government and local authorities. Although Thailand was not much damaged by Japan during the war, compared to other countries, the presence of Japanese troops on Thai soil was not welcome by the Thais.

During the late 1960s and early 1970s, the relationship between Thailand and Japan had gone through difficulties again because of various reasons. First, Thailand had suffered a huge trade deficit to Japan. While Thailand imported Japanese high-valued products (e.g. machinery, automobiles, and electric appliances), the Japanese market was relatively closed to agricultural products from Thailand. Second, Japanese companies in Thailand were criticized for not transferring technology and not appointing Thai staff to executive positions. Third, Japan's Official Development Assistance (ODA), which provides both long-term loans and free aid, was seen as a string-attached conditional to Japan's interest. Moreover, the negative image of Japan from World War II remained vivid in the Thais' mind, causing uneasiness toward the Japanese.

These factors resulted in the anti-Japanese protest aimed at boycotting of Japanese products led by Thai students. The dismay became more evident when Thai students demonstrated during Prime Minister Tanaka's visit to Thailand in 1974, when a similar protest also took place in Indonesia. This prompted Japan to think over and find a way to develop better relations with Southeast Asia as consummated in 1977, when Prime Minister Fukuda promulgated the so-called "Fukuda Doctrine" during the ASEAN summit in Manila. The feature was to pursue a "heart-to-heart policy", which emphasized not only economic interest, but also cultural exchange at the citizen level. In practice, Japan organized plenty of cultural activities (especially through the Japan Foundation) and granted more scholarships to students from ASEAN countries to study in Japan. Tokyo also stepped up its development assistance and sent experts to help advise in government projects through JICA (Japan International Cooperation Agency). The Ship for Southeast Asian Youth Exchange Program was also established in this period. Importantly, the loan received from Japan was used in developing infrastructure necessary for Thailand's economic development, including express ways and Eastern Seaboard industrial projects and deep seaports at Laem Chabang and Mabatput. All of these contributed to positive relations between the two countries.

Since then, Thai-Japanese relations have improved gradually. Apparently, the most important factor was the expansion of Japanese investment in Thailand and other countries in Southeast Asia due to the rising Yen currency value following the 1985 Plaza Accord. Soaring yen drove Japan to move its production and export bases to developing countries. It was around 1987, the year marking the 100th anniversary of Thailand - Japan relations, that Japan began to invest extensively in Thailand. Japanese investment enormously contributed to the Thai economy during the decade, leading to a big growth of Thailand's GDP to as high as 10% per year.

According to some studies, Japanese investment trends correlate with Thailand's economic growth. For example, during 1985-2005, Japan had the largest share of foreign direct investments (FDI) in Thailand (45%), while the U.S., the second biggest investor in Thailand had

only 9% of foreign investment share. Importantly, Japanese investment yielded massive employment. While about 100,000 Thais were employed in Japanese firms in 1988, the number grew to more than 330,000 in 2001. In other words, the employment of Thai personnel tripled within 15 years. Apart from FDI, Japanese private financial institutes also loaned extensively for the Thai private sector's investment.

Although Thailand's economic boom ended up with the Financial Crisis in 1997, Japan did not fail to stand by Thailand. Japan helped Thailand and other hard hit Asian economies by giving loans through "Miyazawa initiative". Disbursed for various projects aimed to stimulate employment, the loan played a part in reviving the Thai economy. As for the private sector like in some Thai-Japanese joint ventures, Japanese partners increased their company shares to help Thai partners, who suffered liquidity problems. But the Japanese counterparts tended to offer buy-back options for the Thai partners when the latter recovered their financial status. Such Japanese assistance, of course, stemmed from economic interdependence between the two nations. Helping Thailand, therefore, also helped Japan.

The above development has tightened Thailand-Japan relations. Today Japan is the largest trade partner for Thailand. It is the second biggest export market (just next to the U.S.) and the largest importing source for Thailand. Antagonism toward Japan in the past has changed

to wide acceptance of Japanese pop culture, especially among Thai teenagers. Such pop culture includes comics, karaoke, music, movies, TV series and fashion. The popularity of green teas and Japanese foods in Thailand probably represents the best indication on how the Thais have a good image towards Japan. Although this is not a profound adoption of pop culture, it shows some cordial relations between the two countries in general.

In 2007, which marks the 120th year of diplomatic relations between Thailand and Japan, it is expected that both countries will be able to sign an Economic Partnership Agreement (EPA), in which FTA is an integral part. This agreement will allow the two countries to open their markets for trade, service and investment. Japan is expected to open for more Thai agricultural products and labor, while Thailand will open for more Japanese products and services. Japan promised to assist Thailand in developing various industries - (such as automobiles, steel, mold and die) - and in improving labor skills and food safety of agricultural products. It is estimated that trade and services will grow significantly between the two nations. However, this still needs to be followed up.

It is noticeable that every ten years, Thailand and Japan always have an important leap that tightens their relationship, including “heart-to-heart policy” in 1977, investment expansion in 1987, the Miyazawa Initiative around 1997, and the EPA expected in 2007. It would be interesting to see what kind of development will happen in 2017, when Thai-Japanese diplomatic relations celebrate their 130th commemoration. **JAPAN LETTER**

การประชุมนานาชาติ เรื่อง...

“ประชาธิปไตยและความมั่นคงของมนุษย์ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้”

จัดโดย สถาบันศึกษาความมั่นคงและการต่างประเทศ, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถาบันศึกษาความมั่นคงและการต่างประเทศ, คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้จัดให้มีการประชุมนานาชาติ เรื่อง “ประชาธิปไตยและความมั่นคงของมนุษย์ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้” เมื่อวันที่ 27-28 ต.ค. 2549 ณ โรงแรมโซฟิเทล สิลม กรุงเทพฯ การประชุมในครั้งนี้ได้จัดขึ้นเนื่องในโอกาสครบรอบการก่อตั้งสถาบันครบ 25 ปี โดยได้เชิญนักการทูตและเจ้าหน้าที่ระดับสูงของสถาบันศึกษาความมั่นคงและการต่างประเทศจากประเทศต่างๆ ในอาเซียน รวมทั้งนักวิชาการและนักวิจัย เพื่อมาร่วมแลกเปลี่ยนมุมมองและอภิปรายทางวิชาการร่วมกันในประเด็นของการเชื่อมโยง “ประชาธิปไตย” กับแนวคิดเรื่อง “ความมั่นคงของมนุษย์” ในระดับประเทศและระดับภูมิภาค โดยมีจุดมุ่งหมายของการสร้างเครือข่ายงานวิจัยและผลักดันประเด็นเนื้อหาความมั่นคงของมนุษย์นี้เข้าสู่บริบทของการสร้างประชาคมอาเซียนในด้านความมั่นคงระดับภูมิภาค ทางเจแปนฟาวนด์ชั่น กรุงเทพฯ ได้ให้การสนับสนุนทุนโครงการขนาดเล็กแก่สถาบันศึกษาความมั่นคงและการต่างประเทศ, คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สำหรับเชิญนักวิจัยชั้นนำชาวญี่ปุ่นจากมหาวิทยาลัยโอซาก้าเพื่อการศึกษาภาษาต่างประเทศ คือ รศ. อะกิฮิสะ มัทซึโน ได้มาร่วมแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นในการประชุมดังกล่าว เพื่อนำเสนอบทเรียนและข้อเปรียบเทียบของกระบวนการสร้างประชาธิปไตยในติมอร์ตะวันออกกับประเทศกัมพูชา

การประชุมในครั้งนี้ได้รับความสนใจอย่างมากจากผู้เข้าร่วมฟังทั้งสิ้นประมาณ 50-70 คน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นตัวแทนจากสถานเอกอัครราชทูตประเทศต่างๆ อาทิ อังกฤษ ออสเตรเลีย อินโดนีเซีย มาเลเซีย และสถานเอกอัครราชทูตญี่ปุ่นประจำประเทศไทย รวมทั้งยังมีเจ้าหน้าที่จากองค์กรความร่วมมือระหว่างประเทศ และข้าราชการระดับสูงที่กำลังศึกษาอยู่ที่วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักรไทยเข้าร่วมฟังการประชุมด้วย

International Conference on “Democracy and Human Security in Southeast Asia”

The Institute of Security and International Studies, Chulalongkorn University organized a two-day international conference entitled “Democracy and Human Security in Southeast Asia” on 27th–28th October 2006, at the Sofitel Silom Hotel. This meeting was organized in commemoration of the 25th Anniversary of ISIS-Chulalongkorn University establishment and brought together many diplomats, high-ranking officials of ASEAN-ISIS (a two-track think tank supporting ASEAN and its members’ foreign policy directions) and scholars to discuss linkages between democracy and human security at the national as well as regional level. Also, it was aimed at serving as a starting point for identifying areas of regional research cooperation that would provide a basis for placing human security within the paradigm of ASEAN security community. The Japan Foundation, Bangkok provided a partial support to ISIS-Chulalongkorn University in order to bring a leading Japanese scholar cum practitioner, Assoc. Prof. Akihisa

Matsuno of Osaka University of Foreign Studies, to take part at this event as a discussant for exchanging his ideas of East Timor in post-conflict and democratization process to the case studies of Cambodia.

There were approximately 50-70 participants attending the conference mostly scholars, foreign policy makers and diplomatic corps representing the Embassy of Hungary, the Embassy of Argentina, the Embassy of the Republic of Indonesia, the Embassy of Malaysia, and the Japanese Embassy in Thailand, as well as the senior students of National Defense College of Thailand, and members of other supporting organizations. The conference got a lot of attention from the participants and had developed a new frontier of research by interpreting the concept of human security in the democratization process in Southeast Asian countries.

JAPAN LETTER

นิทรรศการศิลปะ: “FT3D” (Fukuoka – Thailand – 3 Dimension)

เจแปนฟาวนด์เดชั่นเสนอ นิทรรศการศิลปะ “FT3D” โดยสามศิลปินชาวไทย ทวีศักดิ์ ศรีทองดี, แดง บัวแสน และจักรกริช ฉิมนอก ที่เจแปนฟาวนด์เดชั่น อาร์ต สเปซ ตั้งแต่วันที่ 3-30 พฤศจิกายน 2549

“FT3” The 3rd Fukuoka Asian Art Triennale 2005: Parallel Realities: Asian Art Now’ เป็นนิทรรศการที่จัดขึ้นโดย Fukuoka Asian Art Museum ประเทศญี่ปุ่น ซึ่งแสดงตั้งแต่วันที่ 17 กันยายน - 27 พฤศจิกายน 2548 และนิทรรศการเดียวกันนี้ ได้ย้ายไปแสดงที่ Blackburn Museum and Gallery ประเทศอังกฤษ ในเดือนกุมภาพันธ์-เมษายน 2549 ในนิทรรศการนั้น มีผลงานของศิลปินชาวไทยสามคนรวมอยู่ด้วย

จุดนั้น นับเป็นจุดเริ่มต้นความคิดที่จะจัดแสดงผลงานศิลปะชิ้นใหม่ร่วมกันของทั้งสามในโครงการ “FT3D” (Fukuoka-Thailand-3Dimension) ที่ประเทศไทย

โครงการความร่วมมือนี้ มุ่งเน้นที่จะเสนอ มุมมองเกี่ยวข้องกับเรื่องราวของชีวิต สังคม และ วัฒนธรรมในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ให้ประจักษ์ถึงการดำเนินไปของยุคสมัย โดยผ่านกระบวนการสร้างสรรค์ เทคนิค ภาพถ่าย จิตรกรรม ประติมากรรม วิดีโอ และ สื่อประสม ในรูปแบบที่แตกต่างกัน และจัดแสดงในพื้นที่สาธารณะ ตลอดจนเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับศิลปะร่วมสมัย

มีผู้ชมจำนวนมากสนใจเข้าชมโครงการ นิทรรศการร่วมสมัยที่เปี่ยมไปด้วยพลังครั้งนี้

Art Exhibition “FT3D” (Fukuoka – Thailand – 3 Dimension)

The Japan Foundation, Bangkok presented the art exhibition “FT3D” by 3 Thai artists: Thaweesak Srithongdee, Deang Buasan and Chakkrit Chimnok at its art space from November 3–30 2006.

““FT3” The 3rd Fukuoka Asian Art Triennale 2005: Parallel Realities: Asian Art Now’ was the name of an art exhibition initiated by Fukuoka Asian Art Museum, Japan, which was on show from September 17–November 27, 2005. The same exhibition was moved to continue exhibit at Blackburn Museum and Gallery, England, in February–April 2006. The said exhibition included works of 3 Thai artists; Thaweesak Srithongdee, Deang Buasan and Chakkrit Chimnok.

That was the beginning of the three’s relationship and collaboration to exhibit their new

artworks under the project “FT3D” (Fukuoka–Thailand – 3 Dimension) this time in Thailand.

The collaboration aimed to present the aspect related to the story of life, society and culture in a certain period of time, to show the continuous process of an era. It consisted of photography, painting, sculpture, video, and mixed media technique in different forms. It was presented to the public not only for viewing, but to gain knowledge and understanding of contemporary arts.

Many viewers who are interested in this contemporary and dynamic collaboration came to visit the exhibition. **JAPAN LETTER**

นิทรรศการเซรามิกส์ “ดินบ้านนอก” โดย บัทม์ แก้วงอก

เจแปนฟาว์นเดชั่น กรุงเทพฯ เสนองงานนิทรรศการเซรามิกส์ “ดินบ้านนอก” โดยศิลปินเซรามิกส์ชาวไทย บัทม์ แก้วงอก ตั้งแต่วันที่ 6-วันเสาร์ที่ 28 ตุลาคม 2549

บัทม์ แก้วงอก ใช้ชีวิตวัยเด็กที่จังหวัดเพชรบุรี ทำให้ใกล้ชิดกับวิถีธรรมชาติและชีวิตชนบท เมื่อจบการศึกษาจากคณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้ไปศึกษาวิชาการทำเซรามิกส์ต่อที่ประเทศญี่ปุ่นเป็นเวลา 2 ปี เขาอาศัยอยู่ที่เมือง อิงะ อุเอโนะ จังหวัดมิเอะ โดยศึกษากับอาจารย์ คันจิ อาตาระชิ ปรมาจารย์เครื่องปั้นดินเผาสไตล์ อิงะ ยากิ ที่มีชื่อเสียงของญี่ปุ่น

ลักษณะเด่นของเครื่องปั้นดินเผาสไตล์ อิงะ ยากิ คือการใช้น้ำเคลือบที่ทำจากขี้เถ้าพืช ทำให้ได้สีเขียวลักษณะของเนื้อดินจะมีความเป็นธรรมชาติสูง คือมีเม็ดทรายหรือกรวดเล็กๆ ผสมอยู่ด้วย ลักษณะของงานในยุคดั้งเดิมจะทำเป็นรูปทรงไห ดูเรียบง่ายและไม่ค่อยมี

รายละเอียดมากนัก การเผาจะเผาด้วยเตาฟืน การวาดน้ำเคลือบจะเว้นเนื้อดินไว้บ้างบางส่วน โดยที่เหลือจะให้ไธจากขี้เถ้าของฟืนในเตามาสัมผัสระหว่างการเผานั้นเอง

ครั้งนี้ เขาได้แสดงผลงานใหม่มากกว่า 70 ชิ้น ซึ่งบอกเล่าเรื่องราววิถีการดำรงชีวิตแบบง่ายๆ อันเป็นเสน่ห์ของชาวตะวันออก เขายังใช้วัสดุอื่นเข้ามาประกอบกับงานเซรามิกส์ ทำให้งานดูสนุกยิ่งขึ้นด้วย ผู้ชมมากมายเข้าชมงานและเพลิดเพลินไปกับเสน่ห์อย่างเรียบง่ายของเซรามิกส์

Ceramic Exhibition “Din Baannook”

By Bathma Kaew-Ngok

The Japan Foundation, Bangkok presented the ceramic exhibition “Din Baannook” by Thai ceramics artist, Bathma Kaew-Ngok from Friday 6th–Saturday 28th October 2006.

Bathma spent his childhood in Petchburi province gave him the opportunity to be close to nature and learn a lot about the country way of life. After graduating from the faculty of Fine Arts, Chulalongkorn University, he went to Japan to study ceramics for 2 years. He stayed in Iga Ueno city in Mie prefecture under the instruction and care of Mr. Kanji ATARASHI, the master of Iga-yaki style ceramics in Japan.

Iga-yaki style ceramics uses enamel made from plants’ ashes, that gives it a green colour. The clay is very natural, has sand or small pebbles in it. The original form of work is jar-shaped, plain and doesn’t have much detail.

It is burnt in a kiln supplied with firewood. When the enamel is applied some areas of the work will be left uncoated for the steam from the smoldering firewood and ash to touch it during the burning process.

This time he exhibited approximately 70 pieces of new works, which depicted the uncomplicated lifestyle that is one of the charms of Eastern people. He also mixed other materials with ceramics to make his works more lively and active. Many visitors came to visit and enjoy this simply charming ceramic exhibition. **JAPAN LETTER**

Gender wage gaps (UNSTAT 2005) (SES 1990)

Country	Year	Women's wage in manufacturing as a % of men's wages
Iceland	2001	72%
Bhodia	1996	75%
anmar	1999	112%
aysia	1997	63%
ippines	1998	80%

การฝึกอบรมสื่อมวลชน (สื่อสิ่งพิมพ์)
ของประเทศในกลุ่มแม่น้ำโขง เรื่อง...

“บทบาทที่เปลี่ยนแปลงไปของผู้หญิงในเอเชีย”

The Indochina Media Memorial Foundation (IMMF) ได้จัดคอร์สฝึกอบรม 1 เดือนสำหรับสื่อมวลชนที่เป็นสื่อสิ่งพิมพ์จากประเทศในกลุ่มแม่น้ำโขง ในหัวข้อ “บทบาทที่เปลี่ยนแปลงไปของผู้หญิงในเอเชีย” ระหว่าง วันที่ 14 ตุลาคม - 11 พฤศจิกายน พ.ศ. 2549 ในกรุงเทพมหานคร และ จ.เชียงใหม่ การฝึกอบรมในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะทางด้านสื่อสารมวลชนและการทำข่าวให้กับนักหนังสือพิมพ์รุ่นใหม่จากประเทศกัมพูชา ลาว เมียนมาร์ (พม่า) ไทย และเวียดนาม เพื่อส่งเสริมความร่วมมือ, มิตรภาพ และความเข้าใจอันดีระหว่างประเทศต่างๆ เหล่านั้น อีกทั้งยังเป็นการสร้างจิตสำนึกในประเด็นบทบาทหญิง-ชาย และความท้าทายใหม่ๆ ที่เกิดขึ้นในอนุภูมิภาค เพื่อจะได้รายงานข่าวได้อย่างถูกต้อง เจแปนฟาวน์เดชั่น กรุงเทพฯ ได้ให้การสนับสนุนทุนโครงการขนาดเล็กแก่ IMMF เพื่อเชิญอาจารย์ชาวญี่ปุ่นที่สอนอยู่ที่สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย (AIT) คือ รศ. ดร. เคียวโกะคุสะคะเบะ มาบรรยายพิเศษในการฝึกอบรมดังกล่าว ในหัวข้อ “บทบาทหญิง-ชาย ในสถานที่ทำงาน และการจัดการชีวิตการแต่งงานในปัจจุบันอย่างเหมาะสม”

การฝึกอบรมในครั้งนี้มีผู้เข้าร่วมทั้งสิ้น 16 คน จาก 5 ประเทศและมีวิทยากรรับเชิญอีก 2 ท่านที่มีความเชี่ยวชาญพิเศษในหัวข้อดังกล่าว มาร่วมแลกเปลี่ยน และให้คำแนะนำต่างๆ โดยการอบรมในครั้งนี้ ทาง IMMF ได้จัดให้มีการลงพื้นที่ในการสัมภาษณ์กับบุคคลต่างๆ อย่างใกล้ชิด อาทิ ข้าราชการ นักวิชาการ นักพัฒนาองค์กรเอกชน และผู้นำชุมชนในระดับรากแก้ว เป็นต้น

“The Changing Role of Women in Asian Society - Gaining Power Remaining Vulnerable:”

The Indochina Media Memorial Foundation (IMMF) organized a one-month training course of print media journalists entitled “The Changing Role of Women in Asian Society - Gaining Power Remaining Vulnerable” on 14th October – 11th November 2006, in Bangkok and Chiang Mai. The purpose of this workshop was to train young, professional, working journalists from Cambodia, Laos, Myanmar, Thailand and Vietnam in journalism skills and enable them to dialogue with other journalists from the Lower Mekong Region. Also, it aimed to promote cooperation, friendship and understanding amongst these five countries as well as to raise awareness of the gender issues and challenges facing this region and to train local journalists to address and report on these issues responsibly and with integrity. The Japan Foundation, Bangkok provided a

partial support to IMMF in order to bring a leading Japanese scholar working at Asian Institute of Technology (AIT), Assoc. Prof. Dr. Kyoko Kusakabe, to take part at this event as a distinguished guest for exchanging her ideas about gender issues in the work place and managing modern marriage and work. There were 16 selected young participating journalists in this course, and there were two invited leading professional media trainers to give a lecture and facilitating the training course. In addition, the IMMF conducted an ‘open-air’ classroom strategy to afford journalists the opportunity to travel to locations related with the topic and had a chance for their interviewing with a broad cross-section of people in society ranging from public officials to NGO representatives to local grass-roots activists. **JAPAN LETTER**

นิทรรศการศิลปะ: โดย ชิเงอากิ อิวาอิ

“Dining Time”

เจแปนฟาร์นเดชั่นจัดนิทรรศการศิลปะร่วมสมัย “Dining Time” โดยศิลปินชาวญี่ปุ่น ชิเงอากิ อิวาอิ ตั้งแต่วันที่ 13-วันเสาร์ที่ 30 กันยายน 2549 ที่ห้องอาร์ตสเปซ

อิวาอิ ใช้ศิลปะสื่อผสมเช่น เสียง และ วิดีโอ เพื่อสะท้อนวัฒนธรรมอันหลากหลายและสภาพสังคมเมืองในผลงานของเขา คราวนี้ อิวาอิสร้างงานศิลปะจัดวางที่ตั้งคำถามเราเกี่ยวกับความหมายและความขัดข้องของการรับประทานอาหารร่วมโต๊ะในบริบท “แนวโน้มการกินอาหารชนิดเดียวกันกับการล่มสลายของสถาบันครอบครัว และชุมชนอันเกิดจากปรากฏการณ์โลกาภิวัตน์”

ในความคิดของเขา สิ่งที่น่าตื่นตาสิ่งหนึ่งของประเทศไทยคือวัฒนธรรมอาหาร เพราะประเทศไทยนั้นเป็นเหมือนตัวแทนของการผสมผสานสองอารยธรรมเอเชียอันยิ่งใหญ่ คือความมีชีวิตชีวาและความหลากหลายไปด้วยกัน ไม่จำเป็นต้องเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านอาหารก็สามารถเข้าใจได้ว่า มีเพียงไม่กี่ประเทศในโลกที่สามารถเทียบชั้นกับประเทศไทยในเรื่องวัฒนธรรมอาหาร

ในอีกแง่หนึ่ง เมื่อมองภาพรวมของทั้งโลก ขณะนี้เกิดกระบวนการที่ค่อยๆ ลดทอนความหมายและบทบาท

ของการรับประทานอาหารให้หมดไปอย่างช้าๆ ในปัจจุบัน ผลจากแนวโน้มการกินอาหารแบบเดียวกันทั่วโลก ทำให้เกิดการล่มสลายของสถาบันครอบครัวและชุมชนท้องถิ่นอันเกิดจากปรากฏการณ์โลกาภิวัตน์ ในนิทรรศการนี้ เขาตั้งคำถามว่าความหมายของการนั่งร่วมโต๊ะอาหารกันคืออะไร และเราใช้ชีวิตประจำวันที่เราไปเพื่ออะไร

มีผู้สนใจเข้าชมนิทรรศการที่แปลกใหม่และมีเอกลักษณ์ครั้งนี้เป็นจำนวนมาก

An Art Exhibition by Shigeaki Iwai

“Dining Time”

Japan Foundation presented a contemporary art exhibition entitled “Dining Time” by Japanese artist Shigeaki Iwai from September 13–30 2006 at its art space.

Iwai uses various media such as sound and video in his work, he’s also interacting with multicultural and urban communities. This time Iwai created an art installation, which puts a question to us about the meaning of dining at a table amid awful “uniformity of foods, collapsing of families and local communities arising from so called globalization”.

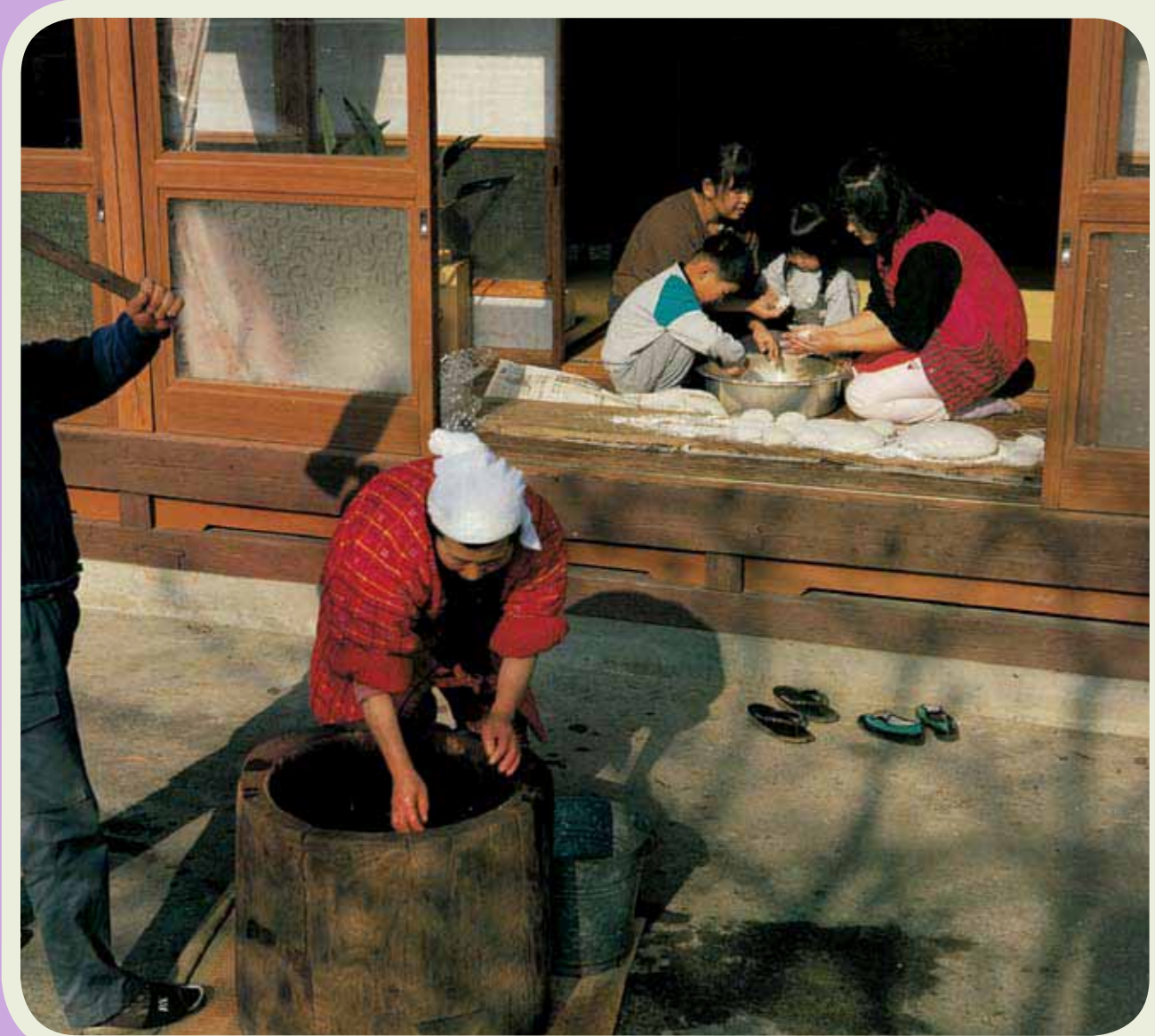
In his mind, one of the most fascinating things about Thailand is its cuisine culture. As if Thailand symbolized a historical interchange and mixing of two great aspects of Asian civilization, its dynamism and diversity. One does not need to be an expert in the field of cuisine to understand that there are few countries in the world that are able to be a match for Thailand in its cuisine culture.

On the other hand from a global point of view there has been a gradual process of dismantling of

meanings and functions of taking meals. At the present time in response to uniformity of foods, collapsing of families and local communities arising from so called globalization. This exhibition urged us to think what does it mean to sit at the dining table. And what does it mean in our daily lives to spend time at the dining table.

Lots of viewers came to visit this unique art exhibition. JAPAN LETTER

กิจกรรมช่วงวันปีใหม่

ปีใหม่นวนมาอีกแล้ว คุณคงต้องแปลกใจ ถ้าได้รู้ว่าชาวญี่ปุ่นเขาทำอะไรกันบ้างในช่วงปีใหม่ หลายอย่างที่น่าสนใจนั้นทำกันมาแต่โบราณโบราณจนถึงทุกวันนี้ เราจึงอยากเล่าเกี่ยวกับกิจกรรมต่างๆ อย่างเช่น ซาอิมัทซึ โอริดาชิ หรือการลดราคากระหน้าต้อนรับปีใหม่ โบเนงโค คืองานเลี้ยงส่งปีเก่า หรือการทำ ส.ค.ส. ปีใหม่ การทำขนมโมจิ หรือแม้แต่การทำความสะดวกสบายบ้าน

ทุกๆ สิ้นปี จะมี “ซาอิมัทซึ โอริดาชิ” หรือการลดราคาสินค้าในช่วงสิ้นปี ซึ่งจะจัดกันทุกหนทุกแห่ง ทุกร้าน ทุกแผนก ทุกซูเปอร์มาร์เก็ต ส่วนมากมักมีการจับฉลากควบคู่กับการลดราคาด้วย เพื่อเป็นการเรียกลูกค้าที่ชอบสะสมของรางวัล ซึ่งมีตั้งแต่ตัวเครื่องบินไปเที่ยวฮาวาย หรือฮองกง หรืออาจจะเป็นรถยนต์รุ่นล่าสุด ไปจนถึงเสื้อขนสัตว์

“โบเนงไค” เป็นอีกงานหนึ่งที่คนญี่ปุ่นนิยมจัดกันก่อนที่ปีเก่าจะผ่านพ้นไป คำว่า “โบ” นั้นหมายถึง “ลิ้ม” ส่วน “เนง” หมายถึง “ปี” และ “ไค” หมายถึง “งานเลี้ยงสังสรรค์” จากชื่อก็คงจะพอเดาได้แล้วว่าเป็นงานประเภทไหน ใช่แล้ว โบเนงไค แปลตรงๆ ตัวก็คือ “งานเลี้ยงลิ้มปี” จัดขึ้นเพื่อให้ลิ้มเรื่องเก่าๆ ในปีที่กำลังจะหมดลง โดยทั่วๆ ไปก็มักจะดื่มกันก่อนสักสองหรือสามชั่วโมง ตามด้วยการร้องคาราโอเกะ ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ได้รับความนิยม เพราะเป็นการสร้างสีสันให้กับงาน

ธรรมเนียมสำคัญอีกอย่างที่ชาวญี่ปุ่นมักทำในช่วงปีใหม่อีกคือ การส่งโปสการ์ดอวยพรปีใหม่ หรือ “เนงะ-ฮางาชิ” ชาวญี่ปุ่นจะเริ่มจัดเตรียมโปสการ์ดกันตั้งแต่ราวกลางเดือนพฤศจิกายน มีทั้งที่ไปซื้อจากไปรษณีย์หรือแม้แต่ลงมือประดิษฐ์ด้วยตัวเอง โปสการ์ดที่ขายตามไปรษณีย์แบ่งออกได้เป็นสองชนิดคือแบบที่บวกเงินบริจาค 3 เยน ในค่าการ์ด ส่วนอีกแบบไม่มีเงินบริจาค เงินบริจาคเหล่านั้น จะนำไปช่วยงานการกุศลหลากหลายชนิด และบนการ์ดแต่ละใบก็จะมีหมายเลขสำหรับจบบางวัลด้วย โปสการ์ดแบบนี้มีใช้กันมาตั้งแต่ปี 1949 แล้ว

ต่อมาอีก “โมจิทซึชิ” หรือ “การทำขนมโมจิ” วิธีทำคือการนำแป้งข้าวहुงสุกไปตำในครกไม้ขนาดใหญ่วัด้วยสากไม้ขนาดใหญ่วพอกัน สมัยก่อน แต่ละครอบครัวจะตำขนมโมจิกันเองในวันสิ้นปี แต่คนสมัยนี้ใช้เครื่องทำขนมโมจิ หรือไม่กี่ไปซื้อสำเร็จรูปเอาจากร้านค้า การทำขนมโมจิแบบเก่ากลายเป็นธรรมเนียมสนุกสนานและยังเห็นได้ตามโรงเรียนอนุบาล

“โศคาซาริอุริ” หรือของตกแต่งสำหรับปีใหม่ โดยทั่วไป ของตกแต่งเหล่านี้จะเริ่มวางขายกันประมาณวันที่ 26-30 ธันวาคม แต่จะไม่ขายวันที่ 31

ช่วงก่อนสิ้นปี ชาวญี่ปุ่นจะเตรียมการมากมายสำหรับต้อนรับปีใหม่ และการทำความสะอาดครั้งใหญ่ หรือ “โอโซจิ” เป็นสิ่งสำคัญพอๆ กับการเตรียมอาหารชุดพิเศษสำหรับปีใหม่ที่เราเรียกว่า “โอเซจิ เรียวริ” และการตกแต่งบ้านต้อนรับปีใหม่เลยทีเดียว แต่ก่อน คนญี่ปุ่นใช้เตาฟืนเพื่อให้ความอบอุ่นในบ้าน พอปีใหม่ทีก็จะกวาดขี้เถ้าไปทิ้ง ธรรมเนียมนี้ยังคงมีปฏิบัติกันอยู่

แต่เป็นในรูปแบบของการทำความสะอาดใหญ่ประจำปี โดยจะเริ่มตั้งแต่บัตฝุ่น ซ่อมแซมบ้าน รวมถึงติดกระดาษใหม่ลงบนบานประตูโชจิ และจบลงด้วยการทำความสะอาด ซึ่งถือเป็นการเตรียมตัวต้อนรับสิ่งดีๆ ที่จะเกิดขึ้นในปีใหม่

ในวันที่ 31 ธันวาคม ร้านขายเส้นโซบะจะขายดีเป็นพิเศษเพราะคนญี่ปุ่นจะกินเส้นโซบะที่เป็นสัญลักษณ์แทนอายุอันยืนยาว ประเพณีการกินโซบะในวันสิ้นปีนี้เรียกว่า “โทชิโคชิ โซบะ” ซึ่งเริ่มขึ้นในสมัยเอโดะ

“โจยะ โนะ คาเนะ” เป็นประเพณีโบราณของญี่ปุ่นมาตั้งแต่สมัยนารา ปกติแล้วในคืนวันที่ 31 ธันวาคม พระสงฆ์จะเป็นผู้ลัดกันตีระฆัง 108 ครั้ง แต่ในปัจจุบันหลายวัดได้เปิดโอกาสให้ประชาชนทั่วไปได้ตีระฆังด้วย ตามความเชื่อทางพุทธศาสนา การตีระฆัง 108 ครั้งจะเป็นการขับไล่ความชั่วร้าย 108 อย่างในร่างกายของคนเรา เมื่อเสียงระฆังครั้งสุดท้ายสิ้นสุดลง ก็เลิศจิตหรือความอยากในเรื่องใดเรื่องหนึ่งของคนก็จะหายไป เพื่อการเริ่มต้นปีใหม่ออย่างสดชื่น

Activities during New Year

Here comes again New Year, you would be surprised if you knew what Japanese do during New Year. Many interesting things were introduced since the ancient time and it last till today. Therefore, I would like to introduce the reader with various activities such as Saimatsu Ouridashi or Year End Sales, Bonenkai, making New Year cards, making Moji, cleaning, and etc.

Every end of each year, there will be “Saimatsu Ouridashi” or Year End Sales. This Year End Sales are everywhere such as shopping centers, department stores and supermarkets. Normally, there will be lucky draws upon the sales, which really attract lots of customers who like to collect the prize. The prizes could be air tickets to Hawaii or Hong Kong, or it could be a new model car or wool coat, etc.

“Bonenkai” is another activity that Japanese usually do before the New Year comes. From the word “bo” means “forget”, “nen” means “year” and “kai” means “gather party”, you may be able to guess what the activity will be. It’s known as “Year Forgetting Party”, the purpose of which is to forget every bad thing that happened in that year. Usually there will be drinking for a couple of hours or singing karaoke that is quite popular, as it helps to increase the amusement of the party.

Another important custom that Japanese do during New Year is sending New Year postcards or “Nenga-hagaki”. Japanese will prepare postcards starting from mid of November either bought from post office or hand-made. There are 2 types of postcards that are sold at post office. One has a 3 Yen donation for each card, while none in another type. The donation will help out with various charity works and on each card will be lucky numbers for lucky draw.

This type of postcard was created in 1949.

Next, “Mochitsuki” or making Moji, this can be done by threshing steamed rice flour with big wooden pestle in the big wooden mortar. In the past, every family would make their own Moji at the end of the year. However, new generations are using electric machines for making Moji or buy ready-made Moji. Making one’s own Moji is a traditional fun custom and still can be seen in kindergarten school.

Okazariuri is the decoration items for the New Year. Normally, these decorations are sold from 26–30 December, but not 31st December as Japanese would seldom do it.

During the end of year, Japanese prepare many things for New Year, house cleaning or “Oosouji” is as important as preparing special dishes, “Osechi Ryori” and decorate houses for New Year. In the old times, people used wooden stove and firewood to produce heat in the house, when New Year comes they will clean the stove and remove ashes. This custom is still continuing but in the form of a big cleaning for the year. Japanese will clean everything starting from sweeping away the dust, repairing, as well as replacing Shoji paper, which might be old and torn apart. After finished with the cleaning, Japanese will prepare themselves for good things to happen in New Year.

On 31st December Soba shops sell the most Soba as Japanese will eat Soba, which is known to be the symbol for long life. This eating Soba custom is called “Toshikoshi Soba” and it started in the Edo period.

“Joya no Kane” is a traditional custom for Japanese since Nara period. Normally, on the night of 31st December, monks will take turns to hit the bell for 108 times. However, nowadays, many temples are open for people to hit the bell. According to the Buddha’s belief, hitting the bell 108 times is to drive away 108 evil things in the human body. When the last hit is ended, human’s desire or wish for something disappears, and so starts with a fresh New Year. JAPAN LETTER

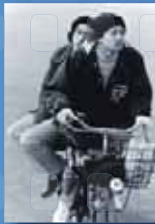
1. Taiko Drums	13 Jan 2007 (Chiang Mai)
16 Jan 2007 (Bangkok)
2. JF Fellow Seminar	February 2007
3. Asian Regional Workshop	February 2007
4. Photo Exhibition "Asian Kids!"	9 - 29 March 2007

JF Theatre

November : Friends
พฤศจิกายน : เพื่อน

Fri 3 Nov. 2006

Musashino High Voltage Tower (Tetto Musashino-sen)
เสาไฟฟ้าแรงสูงสายมูซาชิโนะ
Directed by NAGAO Naoki 115 mins 1997

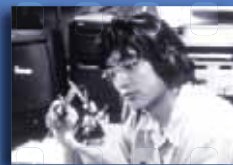

Tue 7 Nov. 2006

Kids Return (Kizzu Ritaan)
สองเกลอ
Directed by KITANO Takeshi 108 mins 1996

Fri 10 Nov. 2006

Juvenile - Boys Meet the Future (Juvenile)
Juvenile
Directed by YAMAZAKI Takashi 100 mins 2000

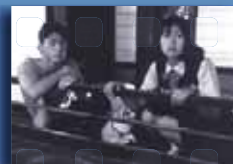

Fri 17 Nov. 2006

Rock Requiem (Rokku yo Shizukani Nagareyo)
แต่เพื่อนรัก...ด้วยเพลงร็อค
Directed by NAGASAKI Shunichi 100 mins 1988

Tue 21 Nov. 2006

This Window is Yours (Kono Mado wa Kimi no Mono)
หน้าต่างบานนี้เป็นของเธอ
Directed by FURUMAYA Tomoyuki 95 mins 1994

Fri 24 Nov. 2006

Young Girls in Love (Koi Suru Onna Tachi)
วัยรุ่นคู่รัก
Directed by OMORI Kazuki 98 mins 1986

December : Animation

ธันวาคม : แอนิเมชั่น

Fri 1 Dec. 2006

Home of Acorns (Donguri no Ie)

บ้านลูกโอ๊ก

Directed by ANNO Takashi 111 mins 1998

Fri 8 Dec. 2006

Tombstone for Fireflies (Hotaru no Haka)

สุสานหิ่งห้อย

Directed by TAKAHATA Isao 88 mins 1988

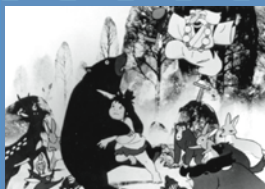

Fri 15 Dec. 2006

Taro, the Dragon Boy (Tatsu no Ko Taro)

ทาโร่ลูกชายมังกร

Directed by URAYAMA Kirio 75 mins 1979

Tue 19 Dec. 2006

Unico (Unico)

ยูนิโกะ

Directed by HIRATA Toshio 90 mins 1981

Fri 22 Dec. 2006

Nitaboh – The Founder of Tsugaru Shamisen (English Subtitled)

(Nitaboh – Tsugaru Shamisen Shiso Gaibun)

นิตะโบ-บิดาแห่งทซูการุซามิเซ็ง (บรรยายอังกฤษ)

Directed by NISHIZAWA Akio 100 mins 2004

The Japan Foundation, Bangkok serves as a liaison office of The Japan Foundation, established by The Japanese government in 1972, to assist its full implementation of cultural exchanges between Thailand and Japan as well as to create networks with affiliated cultural organizations and individuals in Thailand

เจแปนฟาวนด์ชั่น กรุงเทพฯ เป็นสำนักงานสาขาของเจแปนฟาวนด์ชั่น ซึ่งได้รับการก่อตั้งโดยรัฐบาลญี่ปุ่นในปี พ.ศ. 2515 มีจุดประสงค์เพื่อดำเนินงานแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมระหว่างประเทศไทยและประเทศญี่ปุ่นอย่างเต็มรูปแบบ พร้อมทั้งสร้างเครือข่ายความสัมพันธ์กับองค์กรและบุคคลต่างๆ ที่มีบทบาทที่เกี่ยวข้องกับศิลปวัฒนธรรม

Japan Letters is distributed free of charge to individuals and organizations interested in Japanese culture and international cultural exchange. Japan letter can be also read on site at www.jfbkk.or.th

ญี่ปุ่นสาร เป็นเอกสารที่แจกจ่ายโดยไม่คิดมูลค่าให้แก่บุคคลหรือองค์กรที่มีความสนใจในวัฒนธรรมญี่ปุ่นและการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างประเทศ ท่านสามารถเปิดดูญี่ปุ่นสารได้ที่เว็บไซต์ www.jfbkk.or.th

Any suggestion and comments are welcome to: ท่านสามารถส่งคำแนะนำและความคิดเห็นของท่านมาได้ที่:

The Editor of Japan Letter

The Japan Foundation, Bangkok

Serm Mit Tower 10F

159 Sukhumvit Soi 21 (Asokmontri Rd.), Bangkok 10110

Tel: 0-2260-8560-4

Fax: 0-2260-8565

E-mail: info@jfbkk.or.th

JAPAN FOUNDATION

Copyright 2006

The Japan Foundation, Bangkok

All right reserved. No reproduction

or republication without written permission

เจแปนฟาวนด์ชั่น กรุงเทพฯ

เจ้าของลิขสิทธิ์ 2549

ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งจากหนังสือเล่มนี้ไปเผยแพร่หรือพิมพ์ซ้ำโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร